

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J. K., bytem D.
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Vlkem
sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018, č. j. 8633/18/5100-31462-704389

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 29. 3. 2018 a došlou soudu dne 4. 4. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018 č. j. 8633/18/5100-31462-704389 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 4. 8. 2017, č. j. 1581617/17/2308-70461-401727 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobce dle § 252 zákona č. 280/2009

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 3 651 Kč.

Žaloba

2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a následně uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
3. Žalobce namítal, že uložení povinnosti hradit úrok z prodlení z platby daně z nemovitostí je neúčelné, v rozporu s daňovým řízením a smyslem a účelem správy daní. Žalobce je ve špatné finanční situaci a nebude schopen dluh do konce svého života uhradit. Žalobce pobírá minimální mzdu ve výši 10 000 Kč brutto, tedy 8 900 Kč netto. Žalobce má za to, že nezabavitelná částka na vyživované osoby (tj. na žalobce a dvě nezletilé děti) je vyšší než skutečný žalobcův příjem. Žalobce nemá žádný majetek, ze kterého by bylo možné pohledávku uspokojit. S žalobcem bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 59 K 4/2000 konkursní řízení, které bylo ukončeno ke dni 11. 5. 2016 a v němž byl všechen žalobcův majetek prodán. Platební výměr na úrok z prodlení je za období roku 2014, tedy za období, kdy trvaly účinky insolvenčního řízení a žalobce nemohl s předmětnými nemovitostmi nijak disponovat ani vyvíjet podnikatelskou činnost.
4. Žalobce považuje vymáhání daňového dluhu za jakousi formu omezení osobní svobody, jelikož nebude schopen dluh do konce života uhradit a bude stigmatizován dluhy do konce svého života. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 1 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého nikdo nemůže být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku. Obdobně odkázal na čl. 8 odst. 2 in fine Listiny základních práv a svobod, která toto ustanovení převzala z čl. 11 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.
5. Žalobce dále tvrdil, že správce daně měl povinnost uplatnit pohledávku v insolvenčním řízení ve smyslu ustanovení § 165 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), což neučinil. Dle žalobce se nejednalo o pohledávku za majetkovou podstatou, která může být uplatněna kdykoliv v průběhu insolvenčního řízení, neboť úrok z prodlení z úhrady daně nelze podřadit pod ustanovení § 168 a 169 insolvenčního zákona.
6. V období, za které byl žalobce povinen uhradit daň z nemovitých věcí, nemohl žalobce se svým majetkem nakládat, jelikož s jeho majetkem v době probíhajícího insolvenčního řízení byl oprávněn nakládat pouze insolvenční správce. Insolvenční správce byl tedy povinen uhradit případnou daň z nemovitých věcí, nikoliv žalobce. Žalobce pak nemůže být za tuto nečinnost a porušení povinností insolvenčního správce sankcionován.
7. Žalobce dále uvedl, že na základě ustanovení § 170 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení neuspokojují úroky z prodlení pohledávek věřitelů, které se staly splatné až po rozhodnutí o úpadku. Správci daně tak nemohl vzniknout úrok z prodlení z úhrady daně z nemovitých věcí, neboť úrok z prodlení z úhrady daně z nemovitostí je právě úrokem z prodlení pohledávek věřitelů, kterou měl správní orgán uplatnit v insolvenčním řízení.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě datovaném dne 18. 6. 2018 též shrnul dosavadní průběh řízení a vymezil předmět sporu plynoucího ze žaloby. Uvedl, že žaloba se obsahově z velké části shoduje s odvolacími námitkami. Z tohoto důvodu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah spisu. Dále zopakoval právní úpravu vztahující se na řešenou věc, citoval ustanovení § 252 daňového řádu a konstatoval, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna, uhrazena. Správci daně tak není poskytnuto správní uvážení ohledně vzniku úroku ani jeho výši, jeho rozhodnutí má ryze deklaratorní charakter. Vydáním rozhodnutí – platebního výměru - není založena povinnost hradit úrok z prodlení. Úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem, účinky vůči povinnému se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Daňový řád ani jiný právní předpis neumožňuje správci daně, aby výši úroku z prodlení dle svého rozhodnutí snížil, či od úročení prodlení dokonce upustil. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání. Z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá. Úrok z prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z nemovitostí byl vypočten za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 v částce 3 651 Kč a sdělen platebním výměrem zcela v souladu s platnými právními předpisy.
10. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce týkající se omezení osobní svobody v důsledku vymáhání daňového dluhu. Správce daně je dle § 1 odst. 2 daňového řádu povinen činit kroky vedoucí k zajištění daně a zabezpečení její úhrady, včetně úhrady příslušenství daně. Následkem neuhrazení splatné daně vznikla žalobci ze zákona sankce – úrok z prodlení, který je správce daně povinen daňovému dlužníku oznámit platebním výměrem. Správce daně tak postupoval plně v souladu s daňovým řádem, když vyžadoval po žalobci splnění jeho zákonných povinností, přičemž v tomto případě nelze hovořit o civilní sankci, nýbrž o povinnosti vzniklé daňovému subjektu v oblasti veřejného práva. Takový postup správce daně nelze považovat za postup, který by byl v rozporu s Listinou základních práv a svobod, resp. který by zbavoval dlužníka jeho osobní svobody. Obdobně lze argumentovat k odkazům žalobce na čl. 1 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo na Ústavu ČR.
11. K námitce žalobce, že si správce daně měl uplatnit svou pohledávku již v rámci insolvenčního řízení a ohledně nakládání s majetkem žalobce žalovaný v podrobnostech odkázal na bod 30 napadeného rozhodnutí, ve kterém tuto námitku již vypořádal. Tamtéž byla vypořádána i námitka týkající se nemožnosti nakládat s majetkem v probíhajícím insolvenčním řízení.
12. Závěrem žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Jednání

13. Na jednání konaném dne 18. 9. 2019 účastníci setrvali na svých argumentech vyjádřených v žalobě a ve vyjádření k ní.

Posouzení věci krajským soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

16. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu plyne, že daň z nemovitých věcí na rok 2014 byla žalobci vyměřena platebním výměrem ze dne 29. 4. 2014, č. j. 802420/14/2308-24400-401727 ve výši poslední známé daně v částce 21 258 Kč. Daň byla podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 338/1992 Sb. splatná ve dvou stejných splátkách ve výši 10 629 Kč, a to první splátka do 1. 9. 2014 a druhá splátka do 1. 12. 2014. První splátka byla částečně uhrazena dne 25. 3. 2015 v částce 4 808 Kč a doplacena dne 6. 4. 2016 částkou 5 821 Kč. Druhá splátka byla uhrazena v plné výši v částce 10 629 Kč dne 6. 4. 2016. Dne 4. 8. 2017 vydal správce daně platební výměr na úrok z prodlení, v němž byl žalobce vyzooměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností za daň z nemovitých věcí za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 3 651 Kč. Ze správního spisu je dále zřejmé, že na žalobce byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2000, č. j. 59 K 4/2000-41 prohlášen konkurs, který byl pravomocně po splnění rozvrhového usnesení ukončen ke dni 11. 5. 2016, v němž byl veškerý žalobcův majetek prodán.
18. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu: *„Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“* Podle odst. 2: *„Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.“* Podle odst. 6: *„Správce daně může daňový subjekt vyzoomět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.“*
19. Úrok z prodlení tak vzniká přímo ze zákona. Předmětem nyní řešeného případu je tedy přezkum předepsaného úroku z prodlení. Rozhodné tu je, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 252 daňového řádu, tj. zda byla daň uhrazena po její splatnosti a úrok z prodlení byl vypočten ve správné výši.
20. Komentářová literatura k tomu mj. uvádí: Ačkoliv výše úroku z prodlení se odvíjí či vzniká přímo ze zákona při splnění požadovaných podmínek, o předpisu úroků správce daně vyzoomí daňový subjekt platebním výměrem. O výši této daňové povinnosti vyzoomí tedy správce daně daňový subjekt rozhodnutím, platebním výměrem, z něhož musí být zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. Z podstaty tohoto institutu však plyne, že platební výměr má deklaratorní charakter, jeho vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem (při splnění zde uvedených podmínek), účinky vůči povinnému se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání (§ 109). Z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá (blíže k tomu BAXA, Josef a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011. Komentáře. ISBN:978-80-7357-564-9 in ASPI).

21. Žalobce namítal, že uložení povinnosti hradit úrok z prodlení z platby daně z nemovitých věcí je neúčelné a v rozporu s daňovým řízením a smyslem a účelem správy daní, a to zejm. s ohledem na finanční situaci žalobce a v rozhodné době probíhající insolvenční řízení.
22. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Afs 156/2006 – 91: *„je nesporné, že stěžovatel byl poplatníkem daně z převodu nemovitosti a tuto daň nejpozději v den její splatnosti nezaplatil. Byl tedy v prodlení a vznikla mu povinnost zaplatit penále. Tyto skutečnosti stěžovatel nezpochybňuje, pouze poukazuje na to, že důvodem, proč neplatil, bylo to, že platit nemohl a tuto situaci nezavinil a ani ji nemohl ovlivnit. Zákon o správě daní a poplatků však neumožňuje jakkoliv zohlednit důvody, které vedly k tomu, že poplatník svou daňovou povinnost nesplnil, jak také velmi srozumitelně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, a proto mu nelze vytýkat nesprávné posouzení právní otázky. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné znovu zopakovat, že povinnost platit penále vzniká ze zákona, správce daně o vzniku této povinnosti nerozhoduje, pouze svým rozhodnutím sděluje poplatníkovi výši penále, období, za jaké je penále předepisováno a náhradní lhůtu, v níž má být zaplacen. Pro vznik zákonné povinnosti platit penále je zcela bez právního významu, z jakého důvodu nebyla daň zaplacená, zda se tak stalo záměrně nebo zda se poplatník ne vlastní vinou dostal do situace, že nemohl zaplatit pro nedostatek finančních prostředků.“* Ačkoli se citovaný judikát vztahoval k § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je použitelný i v nyní posuzovaném případě, neboť předchozí i současná právní úprava prodlení zůstala téměř totožná a závěry správních soudů je s drobnými odchylkami možné použít i dnes.
23. Mezi stranami není sporu o tom, že daň byla zaplacená po splatnosti. Žalobce ani nespornuje výši úroku z prodlení, nicméně vzhledem k v rozhodné době probíhajícímu insolvenčnímu řízení namítá, že úrok z prodlení vzniknout nemohl, resp. pokud by vznikl, měl správce daně povinnost uplatnit pohledávku v insolvenčním řízení. Zároveň žalobce namítal, že nakládat s majetkem žalobce mohl v probíhajícím insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, který byl povinen daň z nemovitých věcí zaplatit řádně a včas a za porušení této jeho povinnosti nemůže být sankcionován žalobce.
24. V této souvislosti je třeba vyjasnit vztah daňových a insolvenčních právních předpisů, tzn. zejména objasnit povahu úroků z prodlení ve vztahu ke konkursu.
25. Dochází zde k jisté kolizi daňového řádu a insolvenčního zákona. Dle ustanovení § 242 odst. 1 daňového řádu daňové pohledávky, které vznikají v důsledku daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku do ukončení insolvenčního řízení, jsou pohledávky za majetkovou podstatou. Ve spojení s § 2 odst. 5 a § 153 odst. 1 a 2 daňového řádu tak lze uzavřít, že daňový řád řadí mezi pohledávky za majetkovou podstatou též úroky z prodlení. Oproti tomu insolvenční zákon v ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) hovoří pouze o daních, nikoli o jejich příslušenstvích.
26. Nejvyšší správní soud se vztahem daňového řádu a insolvenčního zákona zabýval např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 7 Afs 261/2015 – 18, ve kterém dospěl k závěru, že *„důvodová zpráva k daňovému řádu pak uvádí, že daňový řád je vůči insolvenčnímu zákonu lex specialis. Proto je třeba na danou problematiku použít též příslušná ustanovení daňového řádu, která upravují jeho vztah k insolvenčnímu řízení a která zohledňují specifické postavení daňových pohledávek ve vztahu k obecné úpravě insolvenčního zákona.“* Na tyto závěry pak navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 10 Afs 49/2018 – 46: *„NSS dovodil na základě znění důvodové zprávy k daňovému řádu, že daňový řád upravuje některá zvláštní pravidla, která ve vztahu k insolvenčnímu zákonu fungují jako lex specialis, a*

proto se použije přednostně. NSS proto v tomto případě shledal neopodstatněnou námitku, že penále není daní ve smyslu insolvenčního zákona. Za prvé totiž insolvenční zákon pojem daň nijak nedefinuje, takže není zřejmé, na jaká peněžitá plnění by se pojem daň podle insolvenčního zákona vztahoval. Za druhé pak k přednostnímu použití daňového řádu vede také to, že pojem penále má být vykládán ve smyslu toho zákona, v jehož režimu byl přeplatek na dani převeden na úhradu daňového nedoplatku. Proto lze konstatovat, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně spadá pod pojem daň podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu.“ (shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Afs 249/2016 – 18 a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 10 Afs 20/2018 – 46). Ve shodě s učiněnými závěry pak zdejší soud uzavírá, že obdobné platí i pro úrok z prodlení za daň z nemovitých věcí, který je tedy pohledávkou za majetkovou podstatou.

27. Ustanovení § 170 insolvenčního zákona pak stanovuje pohledávky vyloučené ze způsobu řešení úpadku. V komentáři k ustanovení § 242 daňového řádu autoři upozorňují, že insolvenční zákon v § 170 písm. d) vylučuje z uspokojení v insolvenčním řízení mj. mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku. Literatura upozorňuje na to, že citované ustanovení insolvenčního zákona neodpovídá zákonným změnám, k nimž v mezidobí došlo: v § 63 zák. o správě daní a poplatků bylo penále nahrazeno úrokem z prodlení, a penále bylo v § 37b koncipováno jako sankce za opožděnou úhradu daně (k tomu je nutno dodat, že úrok z prodlení rovněž není ničím jiným než sankcí za opožděnou úhradu daně, a proto je dost sporné, zda je dvojí sankcionování téhož jednání ústavně konformní). Totéž v podstatě platí i pro daňový řád, který v § 251 a 252 úpravu obsaženou v citovaných ustanoveních zák. o správě daní a poplatků v zásadě převzal. Podstatný rozdíl je však v tom, že zákonodárce měl při přijímání daňového řádu a doprovodného zákona příležitost novelizovat citované ustanovení insolvenčního zákona, avšak neučinil tak. Za této situace nelze extenzivně rozšiřovat okruh výjimek ze zákazu uspokojení mimosmluvních sankcí v insolvenčním řízení. Platí tedy, že za podmínek uvedených v § 170 písm. d) insolvenčního zákona lze v insolvenčním řízení uspokojit pouze penále (§ 251), a nikoliv též úrok z prodlení (§ 252).“ (blíže k tomu BAXA, Josef a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011. Komentáře. ISBN:978-80-7357-564-9 in ASPI).
28. Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě neuhradil insolvenční správce daňovou povinnost žalobce (daň z nemovitých věcí za rok 2014), jež vznikla po rozhodnutí o jeho úpadku, ve lhůtách splatnosti. Správci daně s ohledem na § 252 daňového řádu vzniklo právo na zákonné úroky za prodlení. Ovšem možnost insolvenčního správce uspokojit takovou pohledávku představující úroky z prodlení limitovalo ustanovení § 170 insolvenčního zákona.
29. Omezení stanovené v § 170 insolvenčního zákona se týká uspokojování pohledávek v insolvenčním řízení a v zásadě dopadá jak na věřitele pohledávek, které jsou přihlašovány k insolvenčnímu soudu, tak i na věřitele pohledávek za majetkovou podstatou a jim postavených naroveň. Avšak § 170 insolvenčního zákona nebrání v tom, aby tyto pohledávky obsažené v uvedeném ustanovení vznikaly, což lze dovodit s ohledem na charakter insolvenčního řízení a vzájemnými vazbami mezi ostatními právními normami (např. daňový řád), které jsou insolvenčním řízením nějakým způsobem postihovány. S ohledem na principy insolvenčního řízení je však jejich uspokojení v insolvenčním řízení

omezeno.

30. Pro insolvenční řízení, jehož předmětem byl žalobcův úpadek, tak platilo ustanovení § 170 písm. b) insolvenčního zákona, dle kterého úroky, úroky z prodlení a poplatky z prodlení z pohledávek věřitelů, které se staly splatné až po rozhodnutí o úpadku (tedy i nyní řešený úrok z prodlení za daň z nemovitých věcí), se v insolvenčním řízení neuspokojují. Dle § 168 odst. 3 insolvenčního zákona se pohledávky za majetkovou podstatou uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.
31. Jak bylo opakováno výše, úrok z prodlení vznikl ze zákona, pouze jej nebylo možné uspokojit z výtěžku prodeje majetku dlužníka (žalobce). Po skončení insolvenčního řízení správce daně správně přistoupil k vymáhání vzniklé daňové povinnosti. V souladu s ustanovením § 252 odst. 6 daňového řádu správce daně vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem. Výše úroku z prodlení se odvíjí či vzniká přímo ze zákona při splnění požadovaných podmínek.
32. Ve vztahu k žalobním námitkám soud shrnuje, že není podstatné, jak k prodlení se zaplacením daně z nemovitých věcí došlo, úrok z prodlení běží ze zákona od splnění podmínek pro jeho vznik a současně dochází i k jeho splatnosti. Nelze tedy hovořit o žádném omezení osobní svobody. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření, správce daně je dle § 1 odst. 2 daňového řádu povinen činit kroky vedoucí k zajištění daně a zabezpečení její úhrady, včetně úhrady příslušenství daně. Následkem neuhrazení splatné daně vznikla žalobci ze zákona sankce – úrok z prodlení, který je správce daně podle § 252 daňového řádu povinen daňovému dlužníku oznámit platebním výměrem. Správce daně tak postupoval plně v souladu s daňovým řádem, když vyžadoval po žalobci splnění jeho zákonných povinností, přičemž se v tomto případě nejedná o žádnou civilní sankci, nýbrž o povinnost vzniklou daňovému subjektu v oblasti práva veřejného. S přihlédnutím k úpravě insolvenčního a daňového řízení, popsané výše, soud uzavírá, že daňová pohledávka státu vznikla dle § 252 daňového řádu, a to po prohlášení konkursu, správce daně ji nebyl povinen uplatnit v probíhajícím řízení, jelikož šlo o pohledávku za majetkovou podstatou, a tato ani nemohla být uspokojena z výtěžku z prodeje věcí v rámci insolvenčního řízení dle § 170 písm. b) insolvenčního řízení. Správce daně tak při svém postupu nepochybil a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem.
33. Nad rámec projednávaného soud poznamenává, že v souladu se zásadami insolvenčního řízení bylo povinností insolvenčního správce postupovat při platbách s odbornou péčí, aby žalobci nevznikaly další dluhy, bylo-li to podle stavu majetkové podstaty možné. V některých případech to možné není proto, že insolvenční správce nebude v daný okamžik disponovat potřebnou finanční hotovostí. Zda došlo k porušení povinností insolvenčního správce, však není předmětem nyní řešeného sporu, o tom by případně rozhodoval soud v rámci incidenčního sporu dle § 37 insolvenčního zákona.

Rozhodnutí soudu

34. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

35. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. září 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu